

JETTY HAGE

Spiegelingen

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

(Martin en Lia)

Het is de week na Sinterklaas. Martin, die als bedrijfsleider in een schoenenwinkel werkt, heeft op deze vrijdag een vrije avond zodat hij met zijn gezin kan gaan winkelen.

In deze tijd van het jaar zijn er elke week extra koopavonden. Hij heeft het zo geregeld dat hij en zijn collega's dan om de beurt vrij zijn.

‘Gezellig, hè papa?’ zegt Heleentje met haar hoofd achterover zodat ze in de donkere ogen achter de blinkende brillenglazen boven haar kan kijken.

Boven hen strekt de grote donkerblauwe paraplu met sterretjes zich uit als een heldere nachtlucht.

De straat onder hen glimt van de regen en de wind rukt aan hun kleren. Achter hen loopt mama met Paul ook onder een paraplu.

Luidsprekers strooien muziek en kinderstemmetjes die *Stille Nacht* zingen over hen heen.

Voor een etalage van een kinderkledingzaak blijven ze staan.

‘Waarom moesten we nu eigenlijk naar de

stad,' zeurt Paul. 'Ik heb het koud.'

'Als je iets nieuws nodig hebt moet je nu eenmaal passen,' antwoordt zijn mama.

'Ik hoef niets,' mikt hij verder en hij duikt nog dieper in zijn jack.

Martin kijkt opzij naar zijn vrouw die met een inwit gezicht naar hun zoontje kijkt.

Was het wel een goed idee om hier terug te komen? vraagt hij zich af. Terug in haar ouderlijk huis. Terug naar alle herinneringen.

Met deze laatste poging had hij gehoopt dat ze eindelijk tot rust zou komen. Maar als hij haar nu met neerhangende schouders ziet lopen en met die afwezige blik in haar ogen, dan weet hij dat het niet gelukt is.

En hij weet niet of hij dit nog lang vol kan houden.

Die donkere ogen met die blik vol geheimen had hem eerst erg aangetrokken.

Hij zou het te weten komen en haar weer net zo opgewekt maken als toen ze nog een klein meisje was. Het vriendinnetje van zijn zusje dat elke dag bij hen over de vloer kwam en dat hij graag plaagde omdat het bij haar tenminste effect had.

'Ga je mee naar binnen, papa?' hoort hij opeens de heldere stem van Heleentje.

Hij kijkt in de blije, donkere kinderogen.

Ja, zo zag Lia er ook uit. Net zo spontaan.

Heleentje van acht weet precies wat ze hebben wil en past met plezier een paar kledingstukken, zodat zij al snel klaar is. Met Paul is het wat lastiger. Hij past liever niet, maar met een boos gezicht verdwijnt hij toch in het pashokje.

‘Nu jij nog een speciale jurk, Lia,’ zegt Martin zacht als ze naar buiten lopen.

Even kijkt ze hem met haar fluweelbruine ogen aan. Ze knikt, maar de angstige uitdrukking verdwijnt niet.

‘Wij willen nu iets lekkers!’ roepen de kinderen.

‘Eerst mama nog,’ zegt Martin.

Hij probeert opgewekt te blijven, maar het gaat hem niet echt goed meer af nadat hij in Lia’s ogen heeft gekeken en uit haar hele houding afweer spreekt.

‘Kijk toch vooruit!’ zou hij willen roepen. In plaats daarvan knijpt hij zijn lippen op elkaar en loopt met grote passen door. Na een poosje blijft hij staan voor de zaak die hij zocht.

Binnen kijkt hij mee in de rekken en haalt er een eenvoudige zwarte japon uit die met rood afgewerkt is. Wanneer Lia met de japon aan

voor de spiegel staat, geeft de winkeljuffrouw een rode sjaal van veertjes aan als garnituur. Lia neemt hem met een glimlach aan en legt de sjaal met een soepele beweging om haar hals.

‘Prachtig,’ zegt Martin.

‘Vind je?’ vraagt ze en ze ontwijkt zijn blik door een snelle blik op haar spiegelbeeld.

Ze lacht, maar haar ogen doen niet mee, ziet hij en hij zucht.

‘En nu wil ik eindelijk naar huis,’ zegt Paul wanneer de winkeldeur achter hen sluit.

De regen is inmiddels overgegaan in natte sneeuw.

‘Nee Paul. We krijgen nog iets,’ reageert Heleentje vinnig.

‘O ja,’ zegt hij dan.

‘Wil je zo graag naar bed?’ plaagt Martin.

Paul schudt alleen zijn hoofd als antwoord en knijpt in de hand van mama die de paraplu openklapt.

‘Zal ik de tas dragen?’ vraagt hij.

‘Graag,’ antwoordt ze zacht.

‘Waar gaan we heen?’ roept Heleentje.

‘Kom maar mee. Het is hier vlakbij,’ zegt papa, ‘zet je capuchon maar op, want ik kan niet gelijk tassen, een paraplu en een hand vasthouden.’

‘Laat mij maar los, papa. Ik wil mijn eigen tas dragen.’

Even later stappen ze een eetgelegenheid binnen.

‘Hier is het lekker warm,’ zegt Heleentje gelijk en ze loopt als eerste naar een leeg tafeltje.

Terwijl ze op hun bestelling wachten, kijkt Heleentje steeds in haar tas en babbelt de hele tijd over de komende feestdagen en de muziekkuitvoeringen waar ze aan mee moet doen.

Lia luistert en knikt nu en dan. Ondertussen springen de angstige gedachten in haar rond.

Hoelang zal dit kind nog gelukkig zijn?

Zal dit voor ons ook de laatste keer zijn?

Die pijn in mijn handen en die druk op mijn borst, is dat net als bij papa?

Haar ogen gaan naar het raam waarachter het donker is en ze ziet daar een ander beeld.

(Terugblik Lia)

Ze liep aan de arm bij haar vader onder een grote paraplu door het winkelcentrum, net of ze samen in een klein huisje rondwandelden. Voor hen liep moeder met Janneke, ook onder een paraplu en met hun kragen omhooggesla-

gen tegen de wind. Bij elke etalage bleven ze staan. Er was in deze tijd zoveel moois te zien. Alles glom en glitterde en de kerstliedjes klonken door de straten en in de winkels.

‘Mama, krijg ik een nieuwe jurk?’ vroeg ze toen ze voor een dure kinderkledingzaak bleven staan.

‘Ja,’ antwoordde papa. ‘Jullie mogen er deze keer eentje uitzoeken in deze winkel.’

‘Hier?’ vroeg mama geschokt. ‘Dat is toch veel te duur?’

‘We nemen ze op de groei, dan hoeven we volgend jaar niet weer iets te kopen.’

‘Hoi! Hoi!’ riepen zij en Janneke gelijk.

Zij koos een lichtblauw fluwelen jurk met donkerblauwe bloemetjes als motief en met een grote witte kraag. Janneke deed zoals altijd langer over haar keus. Het liefst zou ze de jurk gelijk aangehouden hebben, maar dat moest wachten tot kerstavond. Toen Janneke ook geslaagd was gingen ze op pad voor bijpassende schoenen. Ze kregen ieder zwarte lakschoenen.

Op de terugweg probeerden ze te huppelen, alleen lukte dat niet erg met aan elke hand een tas. Papa en mama liepen hand in hand achter hen aan.

‘Mama, je koffie wordt koud,’ zegt Heleentje hard en ze klopt erbij op haar arm.

Met een bevreemde blik kijkt ze om zich heen en is dan terug in de tijd.

‘O, ja,’ fluistert ze en ze pakt het kopje op.

Als ze een slokje genomen heeft, zet ze het snel terug.

‘Is het niet lekker?’ vraagt Heleentje, opletend op haar gedragingen.

Ze schudt haar hoofd.

‘Ben je moe?’

‘Ja,’ knikt ze.

‘Volgens mij houdt mama ook niet van winkelen,’ merkt Paul dan op.

Even vliegt er een rode waas over haar wangen.

Tijdens de terugweg door de donkere straten groeit het angstige gevoel op Lia’s borst tot een zwaar gewicht, zodat ze blij is als de voordeur achter hen dichtvalt.

In de kamer is het lekker warm en een schemerlampje maakt het geheel gezellig.

‘Mogen we nog even opblijven?’ vraagt Heleentje.

‘Nee meisje, het is al laat,’ antwoordt Martin.

‘Moet ik ook al naar bed?’ probeert Paul.

‘Ook dat zal niet lang duren, jongen.’

‘Weet je,’ bemoeit Lia zich er opeens mee, ‘jullie trekken je pyjama aan, dan maak ik intussen warme chocolademelk.’

Martin kijkt verbaasd op en haalt dan zijn schouders op.

‘Ook goed,’ zegt hij terwijl hij de tassen in de kamer zet.

De kinderen rennen de trap op. Lia zet in de keuken een pannetje melk op het gasstel. Met een garde roert ze erin om velvorming te voorkomen.

Ondertussen probeert ze het angstige gevoel weg te slikken, maar in de stille keuken komt het juist in volle hevigheid opzetten als een naargeestig voorgevoel. Wat kan er hier nu gebeuren? Alles is rustig, probeert ze zichzelf gerust te stellen.

Ja, oma is niet helemaal fit. Ze heeft een lichte tia gehad, maar ondanks dat ze al oud is, is ze toch weer opgeknapt. Wij hebben verder alleen maar prettige dingen in het vooruitzicht. Morgen moet ik Heleentje begeleiden op haar keyboard met mijn dwarsfluit tijdens de repetitieavond van de muziekgroep.

Al roerend in de pan staart ze voor zich uit.

(Terugblik Lia)

De muzikleraar van de mavo had begrepen dat ze graag een instrument wilde bespelen. Hij had na de les tegen haar gezegd dat ze dat thuis moest voorstellen.

Thuis... Alsof ze dat nog had.

Afijn, op een avond na het eten, toen tante nogal goedgehumtst leek, had ze tijdens de afwas de stoute schoenen aangetrokken.

‘Tante, op school hebben ze een muziekgroepje bij muziekles en nu mag ik ook meedoen, maar dan moet ik een instrument leren bespelen,’ zei ze voorzichtig.

‘Dat kan,’ antwoordde tante voor haar manier vrolijk, ‘In de kamer staat een orgel, dus...’

‘Maar, die kan ik toch niet mee naar school nemen?’

‘Daar hebben ze er vast ook eentje.’

‘Nee, alleen een piano.’

‘Dat is hetzelfde.’

‘Helemaal niet, dat is een snaarinstrument en...’

‘Maakt me niets uit, ze hebben allebei een rij zwarte en witte toetsen. En je vader speelde ook orgel, dus waarom zou jij dat niet doen?’

‘Ik wil een instrument dat ik overal mee naar toe kan nemen, ook naar mijn kamer.’